

Múlt – Jelen – Jövő Reformáció

Alapige: Fil 3,7-11

Bibliaolvasás: Gal 2, 15-21

Múlt, jelen és jövő tárul fel az igében. Benne van az, ami volt, ami van, s ami lesz, amiből tanulni lehet, amit megélni kell, s amiben reménykedni lehet, de úgy, mint biztos jövőben.

Reformáció – múlt, jelen és jövő. Egy múltbeli esemény, amelynek hatása van a jelen egyházára és emberére, hogy formáló erőként Krisztusra irányítsa a jövőnket.

Olyan apostol tűnik fel az igében, aki nyíltan beszél a múltról, jelenről és jövőről. S ami talán már az elején nagyon furcsa ebben a vallomásban az éppen ennek a módja, a hogyanja.

„Azok a régi szép idők”, „akkor másak voltak az emberek, jobbak, tisztábbak stb.”– szólalna meg közülünk bárki visszatekintve a már rég letűnt, de megélt időkre. S mivel az idők jobbak voltak, az emberek is azok voltak – hisz így van ez rendjén – azaz én is jobb voltam. Nehezen tudunk magunkról rosszat mondani. Sok munka kell ahhoz, hogy a hibáinkat meglássuk, hogy felelősséget tudjunk vállalni azért, amik vagyunk, ahogy élünk és gondolkodunk. Szoktunk letározni, de ilyenkor a jót látjuk csak s ritkábban azt, amit magunkkal cipelünk s megmérgez, vagy éppen ritkán vesszük észre annak a hiányát, ami ott kellene legyen, de valahol az idők és utak során kihullt, elhullt, elhült a szívünkéből, vagy ahelyett, hogy égne éppen csak pislákol.

Pál másként leltároz, másként vall a múltról. Testi körülmetélkedés, származás, farizeusi törvényszerűség buzgóság, amelyekre úgy tekintett, mint nyereségre, mint előjogokra ma már nem jelentenek semmit. Pedig amit felsorol az nem semmi. Előkelőség, jó élet és tisztesség járt volna ezekkel együtt. Egy szóval könnyű és biztos élet.

Az amit Pál felsorol a 5-6. versekben, az a társadalom legelőkelőbb helyére helyezi. Származása, farizeusi volta, az, hogy az akkori társadalom legelőkelőbb és vallásos csoportjához tartozott, hogy a főpap szolgálatában állt, hogy római polgárjoga volt, hogy szabadon utazhatott sértetlenül a birodalom területét, hogy hatalom adatott neki a legtöbb, amit az ember el tud érní. S ez lenne a kár és szemét? Ez az, amit az embernek ki kell dobni?

A Damaszkuszba vezető úton Pállal történt valami, ami egész további életére hatással volt. A Krisztussal való találkozása megváltoztatja ennek az embernek az életét s felismeri azt, hogy nem a testben bizakodhat. Nincsenek előjogok, nincsenek cselekedetek, amikkel dicsekedni lehetne, egyedül csak Krisztus van. S számára ezután csak Krisztus létezik.

A múltban történt, de hatással van a jelenre és a jövőre. Pál apostol élete megváltozik s vele az értékrendje is, de nemcsak ennyi történik. Nemcsak felcserélődnek az értékek, hanem megváltozik az élet. Ezért tud így vallani. Ezért tud bizonyosságot tenni a gyülekezetnek hitéről, még a fogság legkegyetlenebb idejében is.

Damaszkuszi utak ma is vannak. Ma is vezet és irányít az, aki egykoron Pált vezette és irányította és ma is csak általa és őbenne változhat meg egy emberi élet és juthat el Krisztushoz, sőt mi több Krisztusba.

Pál ott és akkor ítéletet tartott, ami volt az az örökre letűnt múlté és ítélete ma is érvényes, amikor a filippikhez írja levelét. Ez már soha többé nem változhat meg.

A körülmétélkedés, a származását ítéli kárnak? Nem, hanem az ehhez fűzött magatartását, reménységét. Azt, hogy ezekben bízva gondolta azt, hogy eljuthat óda, hogy igazzá legyen Isten előtt. Krisztus az alapja s egyben a célja is annak, hogy vesztéségnék ítél mindent. Nem magától és nem magáért, hanem Krisztusért cselekedett, Krisztusra nézve.

Krisztushoz csak Krisztus által lehet eljutni ma is ott a saját damaszkuszi utunkon, amikor felismerjük, hogy Ő a kezdet és a vég és

őbenne van mindenünk. Ezután következhet be csak a helyes ítélet és bűnbánat, amely nem azt jelenti, hogy közömbössé válok a múlt iránt, hanem bánkódom felette.

Ami Pállal történt az Isten ajándéka s minden ember megtérése, elhívása Isten ajándéka. Bármennyire furcsa is nem tudjuk ezt önerőből elérni, mert a hit is ajándék s Istentől van. Eddig azzal dicsekedett, hogy milyen családból származott, most azzal, hogy Isten befogadta őt az ő családjába, hisz a maga Jézus nevezi őt választott edényének, hogy hordozza a nevét a pogányok, királyok és Izráel fiai között. Eddig azzal dicsekedett, hogy római polgárjoga van, most meg azzal, hogy a mennyben van polgárjoga, ahonnet a megtartó Krisztust is várja. S vallja, hogy „mindenre van erőm a Krisztusban”. Nincs más forrás, nincs más reménység és nincs más cél. Választott edényként Krisztus tölti be, mint ahogy az edényt is feltölti a víz.

Alapigénkben úgy fogalmaz az apostol, hogy mindez Krisztus, az ő ura ismeretének köszönhető. Nem tárgyi ismeretről van itt szó, hisz tárgyi ismerete eddig is volt Krisztusról, hisz előkelő családból származott iskoláztatott ember volt, hanem ennél jóval többről s ennek is gyökerét a damaszkuszi út jelenti. Az a személyes találkozás és felismerés változtat meg minden az életében. Ezért több ez az ismeret. Ezért más ez az ismeret. Ezért életformáló ez az ismeret, mert ennek alanya és tárgya is Krisztus. S így eljut oda, hogy meglássa, hogy nincs saját igazsága a törvény alapján.

Pál ítélete a múltban történt s a jelenben ennek hatása van, úgy hogy állandóan ott él benne a felismerés, hogy egyedül Krisztus. Csak ő és csak ő általa. S ez az, amit 500 éve hirdet a reformáció.

Nincs saját igazságom s nem is lehet az. Egyedül csak benne van igazságom. Magamban, így ahogy vagyok, nem vagyok igaz Isten előtt s halál vár rám, de Isten mégis igazzá tett Krisztus által. Ez pedig hit által lehet az enyém. Úgy, hogy hiszem, hogy minden, ami ott a kereszten történt értem történt, rám nézve van hatással, hogy engem szabadítson meg Isten. S mikor ezt felismerem, akkor jutok el oda, hogy

teljesen Krisztusra építek, rá hagyatkozom. Ő az, aki az adósságlevelemet fölszegezte a keresztre, aki minden bűnt eltörölt az életemből, s aki engem fehér ruhába öltöztet s általa tiszta és igaz leszek. Ebben hit Pál, ebben hittek a reformátorok s hirdették, mert ezen áll vagy bukik ami keresztyén életünk. S ez már nem a mi érdemünk. Kegyelemből kapjuk mindezt és mást nem is tudunk többet hirdetni csak azt, aki mindezt megadja, mert most már minden őáltala és őbenne van. Hirdetni szavakkal és tettekkel.

Pál apostol vallomása nem zárul itt le. Nemcsak arról szól az apostol, amit a múltban elhatározott Krisztussal való találkozás után, ami megváltoztatta az életét és teljesen új irányba indította s egyház üldözöből egyház építővé tette. Nemcsak arról szól, hogy ez mit jelent a jelenben számára nézve, amikor fogságból levelet fogalmaz, hogy Krisztus ismerete teljesen felszabadítja és szabaddá teszi, hanem az is benne van ebben az igében, amit remél az apostol, de úgy, mint biztos jövődőt. Amelyre úgy tekint, mint az örökös az örökségre, ami az övé, de még várni kell rá egy kis ideig, de biztos, hogy ott van, s ez nem változik meg.

Pál Krisztus haláláról és feltámadásáról, mint történeti tényről beszél. Ami egyszer megtörtént, s aminek hatását érezzük. S ez naponta átformálja az ember éltet, gondolkodását. Isten a legnagyobbat, a legtöbbet tette értem s ebből következik, hogy én naponta úgy élek, hogy mindinkább Krisztushoz hasonló legyen az életem. Hogy mindinkább kiábrázolódjék rajtam az ő akarata. Mindennap szembe kell nézem önmagammal, mindennap le kell mondanom önmagamról, hogy hozzá legyen mindinkább hasonló. Ezért is látom egy állandó folyamatnak azt, amit Pál itt leír. Az az ítélet, az a változás, ami történt Krisztus által az életemben az naponként átformál és átír mindent, újra és újra és ez nem görcsös akarat, hanem hála. S ez a jelen és a jövő feladata is. Krisztusban bízni s benne megmaradni, hogy elnyerjük a hervadhatatlan köszörűt, amely félretétek a győzteseknek. Egy ilyen

célegyenes életpályáról beszél az apostol s egy ilyen célegyenes életpályára van szükségünk.

Pál megtéréséről szól ez az ige. Felismerés és Krisztushoz jutás, de lehet ez az ige a mi reformációnk is, ahol meghalunk magunknak, hogy Krisztusnak éljünk s őt hirdessük életünkkel minden nap úgy, ahogy tették egykor a reformátorok.

Múlt – jelen – jövő. Ami voltam, ami vagyok, és amivé leszek. Reformáció – múlt – jelen – jövő. Önmagamban és önmagában semmit sem ér csak Krisztussal. Csak így lehet múltunk, jelenünk és jövőnk egyéni és közösségi életünkben. Ámen.